

SPOLEČNOU
CESTOU



PROSINEC 2015

Modlitba papeže Františka pro Svatý rok milosrdenství:

*Pane Ježíši Kriste,
učil jsi nás být milosrdnými,
jako je milosrdný nebeský Otec,
a řekl jsi nám, že kdo vidí tebe, vidí Otce.
Ukaž nám svou tvář a budeme spaseni.
Tvůj láskyplný pohled
osvobodil Zachea a Matouše z otročení penězům,
cizoložnici a Marii Magdalénu
od hledání štěstí jen ve stvořených věcech,
přiměl Petra plakat, když tě zradil,
a zaručil kajícímu zločinci ráj.
Dej, ať každý z nás
slyší tvá slova určená samaršské ženě,
jako bys je říkal nám:
„Kdybys tak znala Boží dar!“
Ty jsi viditelnou tváří neviditelného Otce,
Boha, který projevuje svou všemohoucnost
nejvíce odpouštěním a milosrdenstvím:
dej, ať je církev pro svět tvou viditelnou tváří,
tváří svého Pána, vzkříšeného a oslaveného.
Tys chtěl, aby také tvoji služebníci
byli podrobeni slabosti,
a tak mohli soucítit s těmi,
kdo se potýkají s nevědomostí a omylem:
dej, ať každý, kdo se s jediným z nich setká,
zakusí, že ho Bůh očekává, miluje a odpouští mu.
Sešli svého Ducha
a posvět' nás všechny jeho pomazáním,
aby se Svatý rok milosrdenství
stal rokem Hospodinovy milosti
a aby tvá církev s obnoveným nadšením
mohla přinášet radostnou zvěst' chudým,
vyhlásit svobodu zajatým a zdeptaným
a navrátit zrak slepým.
Na přímluvu Panny Marie, Matky milosrdenství,
o to prosíme tebe, jenž žiješ a kraluješ
s Otcem a Duchem Svatým na věky věků.*

Amen.

Svatý rok milosrdenství

Ve výroční den svého zvolení za nástupce sv. Petra ohlásil papež František mimořádný svatý rok - Svatý rok milosrdenství. Bude zahájen otevřením Svaté brány ve vatikánské bazilice o slavnosti Neposkrvněného početí Panny Marie 8. prosince 2015, zakončen bude 20. listopadu 2016.

„Často jsem přemýšlel, jak může církev více poukázat na své poslání být svědkem milosrdenství. Je to cesta, jež začíná duchovním obrácením. Proto jsem rozhodl vyhlásit mimořádné jubileum, v jehož středu bude milosrdenství. Bude to Svatý rok milosrdenství. Chceme jej prožívat ve světle Pánova slova: 'Bud'te milosrdní jako Otec',“ řekl papež František.

Milosrdenství je téma papeži Františkovi zvlášť blízké, neboť si za své biskupské a později papežské heslo zvolil větu: *„Pohleděl na něj s milosrdenstvím a vyvolil jej.“*

Během daného roku budou nedělní texty liturgického mezidobí brány z evangelia sv. Lukáše, jenž je nazýván *„apoštolem milosrdenství“*. Básník Dante charakterizuje sv. Lukáše jako *„písaře Kristovy mírnosti“*. K nejznámějším textům evangelisty patří podobenství o ztracené ovci, o ztracené minci a o milosrdném otci (Lk 15).

Mimořádný Svatý rok milosrdenství se má slavit nejen v Římě, ale i ve všech místních církvích. Papežem je nabídnuta možnost otevřít Svatou bránu i v jednotlivých diecézích, a to především v katedrále a dalších významných svatyních. V naší diecézi bude těchto bran celkem pět: **Brno**, katedrála sv. Petra a Pavla, **Žarošice**, kostel sv. Anny, **Kostelní Vydří**, kostel Panny Marie Karmelské, **Znojmo**, kostel sv. Kříže, **Žďár nad Sázavou**, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a sv. Mikuláše.¹

Přál bych si začít znovu první pátky - mše svaté, které nás přivedou k Božimu milosrdenství a odpuštění. První pátky bychom začali při prvním výročí korunovace sochy Panny Marie Olešnické. Zároveň by to mohlo být i naše poděkování a prosba o její ochranu pro cestu našeho vzájemného usmíření.

otec Pavel



¹ Srov. <http://www.biskupstvi.cz/2015-11-02-slovo-otce-biskupa-vojtecha-k-zahajeni-roku-milosrdenstvi>

Otevření Svaté brány symbolicky znázorňuje nabídku „*mimořádné cesty*“ ke spáse.

Jubilejní (svatý) rok byl ve Starém zákoně vyhlášen každých 50 let. V tomto období byla dávána svoboda otrokům a vracel se majetek původnímu majiteli. Jak uvedl Jan Pavel II. „*podle Zákona Izraele spočívala spravedlnost především v ochraně slabých.*“

Katolická církev započala tradici svatých roků za papeže Bonifáce VIII. V roce 1300. Hlava katolické církve tehdy stanovila jejich konání na období jednou za sto let. Od roku 1475 bylo řádné jubileum vyhlášováno každých 25 let, aby je mohly prožít všechny generace.

Dosud bylo slaveno 26 *řádných* svatých roků, poslední z nich proběhl v roce 2000. Od 16. století se začaly vyhlášovat také *mimořádná* jubilea, které měla zdůraznit události zvláštního významu. Posledními takovými byl rok 1933 (1900 let od Vykoupení) a 1983 (1950 let od Vykoupení).

Církev dala starozákonnímu jubileu nový duchovní význam. Milostivý rok spočívá v odpuštění, jež je nabídnuté všem, a v možnosti obnovit vztah s Bohem i s druhými.²

² Srov. <http://tisk.cirkev.cz/ze-zahranici/papez-frantisek-oznamil-slaveni-svateho-roku-milosrdenstvi/>

Setkání nad bolestmi farnosti

...setkání nad bolestmi farnosti

„Rád bych se podělil o některé aspekty společného života naší farnosti. Poslední dobou velmi vnímám bolesti, které možná již delší dobu trápí nejednoho z vás. Tyto bolesti nereagují jen na jeden konkrétní problém, ale jsou mnohdy zažité za léta a postupně se staly balvanem našeho společenství.“

Každý z nás vnímá určité těžkosti, které časem mohly přerůst do křivd. Přišel čas, abychom je nahlas pojmenovali. Promyslete prosím, co je pro vás bolestí našeho společenství, která by měla být pojmenována, vyřčena, následně svěřena a odevzdána Bohu k proměnění.

Budu rád za tyto vaše postřehy, je možné si je i napsat a přednést. Stejně tak děkuji za vaši přítomnost na tomto setkání v neděli 18. 10. 2015 v 18 hod v KFC Rafael o svátku sv. Lukáše, evangelisty, který tolik vyzdvihoval Boží milosrdenství, které se může stát i pro nás cestou nového začátku.“

Váš otec Pavel

Těmito slovy jsem Vás po dlouhém přemýšlení a zvažování pozval k účasti na mé osobní reflexi života našeho společenství. Snažil jsem se využít i jiných možností, ale poznal jsem, že spoustu věcí si nepřipouštíme a možná ani nevidíme. Předkládám zde text, který je zkrácenou podobou řeči, kterou jsem si nachystal a přednesl o svátku evangelisty Lukáše. Z textu jsem vypustil většinu jmen a mnohé další podrobnosti, které byly uvedeny na dokreslení mnou vnímaných bolestí.

Text je tedy záměrně zkrácen, neboť jeho významem není znovu rozebírat jednotlivosti událostí a pojmenovávat konkrétního viníka jedné či druhé skutečnosti. Smyslem publikování tohoto článku je nastavení zrcadla pro zpytování svědomí - nakolik jsem k oné situaci, atmosféře přispěl právě já.

Při mém nástupu do farnosti, bylo to před devíti roky, si mně můj předchůdce otec Roman změřil svým pohledem odshora dolů. Pak zvedl oči a prohlásil, že se na biskupství spletli, že zde nevydržím ani rok. Tehdy jsem ještě význam této věty nechápal...

zkrácená podoba textu předneseného v neděli 18. 10. v KFC Rafael

...setkání nad bolestmi farnosti

Milí farníci!

Každý z vás jste udělali velký kus práce pro tuto farnost. Nechtěl bych zde ale mluvit o zásluhách jednoho nebo druhého, vaše zásluhy jsou nepopíratelné a zaslouží si uznání. Schopnost konat něco pro druhé vnímám jako Boží dar, jako charisma pro službu společenství. Každý máme nějaký dar, chuť do práce, odvahu vystoupit, možnost něco dělat, organizační schopnosti, pracovitost... Stejně tak velkou zásluhou jsou i modlitby a oběti celého společenství. Jsou tedy zásluhy viditelné na první pohled, ale i takové, o kterých nikdo neví. Měřitelnost jednotlivých skutků zváží jenom Bůh. K čemu je nám ale spousta zásluh, které připomínáme, když srdce máme tvrdá a soudy nad těmi, co podle nás nic nedělají, jsou nemilosrdné a zanechávají hluboká zranění. Nepopírám, že jsou i tací, kteří nikdy nic dělat nechtějí a nebudou. Za námi však zůstávají také lidé, kteří po špatných zkušenostech vycouvali, upozadili se a jakoukoliv spolupráci vzdávají.

Dnes bych rád promluvil o lidskosti nebo nedostatku lidskosti, která naše konání provází. Jako začínající kněz, před devíti lety, jsem byl poslán do živé farnosti se spoustou zájmů a aktivit. Přišel jsem jako nepopsaný papír, bez jakýchkoli sympatií či antipatií a od počátku se snažil zapojovat nové lidi. Přestože jsem vstoupil do nestandardní situace, svým nekonfliktním a nevyhraněným jednáním jsem dokázal navázat na většinu dobrého, co zde mí předchůdci započali.

Vše se dařilo a život byl velmi radostný. Případné nedostatky u sebe i u druhých jsem vždy omlouval a snažil se vidět na lidech vždy to lepší. Léta utíkala a vedle radostí se začaly objevovat různé menší či větší starosti. Proč moji předchůdci odcházeli za zvláštních okolností, jsem pochopil až posléze...

O tom, že se farností nese určitá nespokojenost pomalu s každým knězem, jsem se dozvídal postupně a nakonec to i sám na sobě zakusil. Dnes již vím, že nejde o jeden konkrétní čin, ale systematické vytváření ovzduší, které je fyzicky, psychicky a duševně neúnosné. Já sám jsem zavdal svým jednáním nejednu příčinu k šíření možných spekulací a soudů. Chtěl bych se tímto omluvit a poprosit o odpuštění, kde jsem byl zjevnou příčinou vašeho oprávněného neklidu.

S postupem času jsem přicházel na to, že není možné poukazovat pouze na jediného jmenovatele vzrůstajícího napětí - a neustále věci schovávat za svatou starost o dobro mého kněžství. Rostlo tu mezi námi cosi, co při prázdninovém pobytu rodin 2015 bylo nazváno nesvorností, pro niž Bůh nemůže v našem společenství konat zázraky. Následně mnou pojmenováno jako bolest farnosti, která druhé vytěšňuje a našemu společenství ubírá na hloubce i pravdivosti.

Děni o letních prázdninách otevřelo něco, co jsem sám nečekal. Začali se ozývat lidé, kteří postupně ztráceli zábran vyjádřit svoji malou či velkou bolest. Jakoby teprve pochopili, že jsem tady i pro ně a nemusí se bát říci svůj názor. Náhlá otevřenost byla způsobena i tím, když lidé viděli, že řešíme naše bolesti a já nestráním jen určité skupině.

Ti co odešli:

Dnes již vím, že mnohé co bránilo v radosti otci Romanovi a co jsem si naivně myslel, že zmizelo s jeho odchodem, zde přežívá dál. V tomto smyslu mohla být i otázka schonschtatského hnutí zástupným problémem.

Problémy s jednotlivými kněžími, ať už to byly problémy jakéhokoliv rázu, téměř vždy přerostly v odchod daného kněze. Proč bylo uměle vytvářeno ono klima, které neumožňovalo setrvání nás kněží? Čas jednoho nebo i druhého se jednou završí, ale otázka zní: „Jak člověk odchází?“ Otázkou je zde míra lidskosti, která napomůže k setrvání nebo odchodu. Vážím si té části farníků, kteří nezpřetrhali s těmito kněžími přátelské vazby až do současnosti.

Podobně jako kněží se ale vytrácí i další lidé z našeho středu, odchází zranění nelidskostí, zasažení v nitru duše, což sebou logicky přináší i následné vymaňování se z účasti na aktivním životě společenství.

Nejenom já vnímám jako bolest způsob odchodu Františka Ostrého, který vyplnil mezeru po panu Blahovi. Vytrhl nám trn z paty, ale odešel v atmosféře zranění, byl odejit jako prašivý pes. Opět to nebyl jeden jediný skutek, ale systematicky vytvářená atmosféra, která aniž jsem se ho zastal, vyvrcholila jeho odchodem. Opět nehodnotím jeho klady nebo jeho zápory, ale způsob lidskosti, se kterou od nás odcházel. Sám se Františkovi za sebe omluvím.

Proč je rozhodováno, kdo má hrát a kdo ne, které hnutí je dobré a které ne, jaký kněz tu má působit a jaký ne, kdo má konat některé aktivity a kdo ne?

Sám vnímám živě a bolestně jakým způsobem mi bylo po snaze o velkou pouť do Fatimy dáno najevo, co zla tato pouť ve farnosti způsobila. A že vlastně nešlo o farní pouť. Vždyť to byl od nás dík Panně Marii za uskutečněnou korunovaci. Zase se to pustilo oním kanálem šuškáni a drbů. A to jsme na každém místě pamatovali na vás všechny a zvláště na naše nemocné. Moc jazyka jako zbraně je asi nejzákeřnější. Tato moc jazyka se netýká jen této situace, ale táhne se jako černá nit v mnoha dalších oblastech.

Skutečnost jednotlivých bolestí se současně odráží na děni mezi mládeží a dětmi. Bolestí může být nestandardní průběh letošního farního tábora nebo „ztracená“ generace mládeže, která se nemohla svobodně realizovat v konání plesů, až nakonec raději mnozí zraněně vycouvali. Bolestně si uvědomuji vinu,

kdy křehkost problému mládí, které nerozumíme, znamenala pro některé nástup na cestu odloučení a někteří se mezi nás již jen těžko vrátí.

Problém tedy není jen v jedné konkrétní věci, ale problém je v klimatu, které je zde vytvářeno: klima Fatimy, klima tábora, a obětí beránek, klima zkroušených hlav a utrápených obličejů, klima spravedlnosti, a klima neomylnosti a pravdy v řízení běhu farnosti. Toto mě trápí a toto mě mrzí. Nedostatek lidskosti v přístupu ke mně i druhým.

Spoustě krásných věcí se u nás dařilo a tak to byla výzva pro Zlého, který se nás snaží poštvat jednoho proti druhému: zášť, neláska, neodpuštění, pýcha, žárlivost, závist, tvrdost srdce ... Jako načasovaný právě pro nás se nyní jeví začátek roku Božího milosrdenství. Rok odpuštění jizev mezi námi. Jizev, které jsem způsobil já, ale i jizev, které znamenaly rány od jiných. Každý z nás se má nad čím zamýšlet a neměřím zde ani velikost zásluh ani velikost vin.

Zdánlivě nám mohou ostatní závidět živou farnost, aktivity a mnohá společenství... Pravda je však taková, že někteří cítí, že nezapadají, nepatří mezi nás. Technicky jsme mnohé věci zvládli, ale lidsky ne.

Mám starost i o černovické farníky, kteří k vám vzhlíží a obdivují vás. Bojím se, aby po splasknutí této bubliny nebyli stejně zranění „pýchou, uzavřeností, dokonalostí, dvojím metrem“ jako někteří z nás.

Přál bych si začít znovu první pátky - mše svaté, které nás přivedou k Božímu milosrdenství a odpuštění. Tyto bolesti jsou zde zažité za pokolení, jak nakonec vykresluje i ukázka z kroniky, uvedená pod tímto článkem. První pátky bychom začali při prvním výročí korunovace sochy Panny Marie Olešnické. Zároveň by to mohlo být i naše poděkování a prosba o její ochranu pro cestu našeho vzájemného usmíření.

ukázka z kroniky:

*Dne 26. června roku 1795 byl v Olešnici za faráře instalován **Jakub Krejčí**, narozený 25. července 1757 v Černé Hoře. V pamětní knize si na poměry v Olešnici velmi stěžuje. Píše: „V hořkosti duše jsem zde farářem 9 let. Co a kolik jsem v té době zakusil a vytrpěl, je známo jen Nejvyššímu. Na mne se osvědčuje výrok našeho Spasitele: není vítáný prorok ve své vlasti. ... Zbaven jsa kněze a deficientem zatížen, v neděli s kazatelnou dvakrát mluvím a odpoledne do vesnic se ubírám, abych po třetí kázáním poučoval. Duch můj jest dosud ke všemu hbitý, tělo však slabé. Jsem zajisté člověk omylům podléhající, tak dlouhou a nepřetržitou duchovní práci unavený, pročež k ovládnutí takového lidu tvrdošijného, není schůdné cesty. Ve dne i v noci žádám a zapřísahám, abych byl zbaven svého břemene.“*

*Po něm nastoupil jako farář roku 1806 **Jan Nepomucký Fridrich**, narozený roku 1756 ve Žďáře. V pamětní knize jest jeho nástupcem o něm napsáno, že ho lidé vítali velmi srdečně, ale brzy změnili své smýšlení a způsobili mu život strastiplný, ztrpčený též vpádem francouzského vojska. Tento farář zemřel ve stáří 50 roků. Ve farní matrice jest příčina jeho smrti označena slovy „trefil ho šlak“. Byl pochován na místním hřbitově.*

Křížová cesta bolestí regionu

„Vždyť jsme to udělali špatně!“ uvědomil jsem si, když se ocelový vrták onoho slunečného, ale již podzimního dne, zavrtával poněkolikaté do země nad Olešnicí. „Jak to, že jsme tu nyní sami s panem farářem? Přece by tu měla být celá farnost!“ pozoroval jsem, jak zkušený šofér ovládá hydraulické rameno s vrtákem, hloubí díru pro osazení jednoho ze zastavení křížové cesty a cítil jsem se provinile.

Jak to ale všechno zorganizovat, když vrtání bylo domluveno už před dvěma týdny a oslovená firma několikrát termín vrtání přesunula? Který pátek jsem to vlastně jel pracovně do Králík a při zpáteční cestě klečel na Hoře Matky Boží a modlil se za požehnání pro dokončení křížové cesty? Abych se pak během telefonátu dozvěděl, že se vrtání odkládá.

Ani dnes to nebylo úplně stoprocentní. Jistotu, že vrtání skutečně proběhne, jsem měl až před cca dvěma hodinami. A tak jsem nakonec byl rád, že jsem vůbec z práce mohl dorazit včas a že mohl přijet i pan farář.

„Hlavně, abychom při vrtání nepoškodili nějaké inženýrské sítě.“ Snad jsme na nic nezapomněli. Ještě, že se našli ochotní odborníci, kteří nám pomohli vytyčit i starší a v dostupných pramenech neuvedenou infrastrukturu. Určitě se našli i ti, kteří se za realizaci křížové cesty modlí. „Bohu díky!“

Teď už to vypadá slibně. Šlo to ale ztuha. Vždyť jsme vlastně chtěli, aby křížová cesta stála už loni. Teď je to jasné, ale první hádankou byla vůbec lokalita, kam křížovou cestu umístit. Potom určit místa pro jednotlivá zastavení a dát to do technické podoby pro jednání s majiteli pozemků a příslušnými úřady. Kolik firem nám odmítlo výrobou betonových sloupků? Naštěstí pan Cach domluvil betonáž přímo na faře. Nejenom krásně ztvárnil symboly jednotlivých zastavení, ale také vyrobil úžasnou betonářkou formu.

Díry jsou vyvrtány. Tak teď ještě, aby klaplo to osazení sloupků. Pan Baka to přislíbil, ale v sobotu jede někam pryč. Musím to nějak domluvit s paní Hřebcovou. Snad nám bude v sobotu přát počasí. Dneska bylo nádherně. A snad přijde někdo pomoci. Brigáda už byla jednou domluvena a pak musela být zrušena. Třeba si někdo řekne: „Ať si to dělají sami, když pořádně nevědí, co chtějí a kdy co bude.“

„Tak sloupky už se nakládají.“ hlásil mi v pátek přede mší svatou se svým tajemným úsměvem pan farář. „Jak to?“ přemýšlel jsem během bohoslužby. „Vždyť jsem osobně domlouval, že nákladák s hydraulickou rukou přijede v sobotu ráno v 8 hodin.“

Je zvláštní, jak si tohle dílo žije vlastním životem. Jak už tolikrát bylo něco jinak, než jsme původně plánovali. Snad je skutečně požehnané a možná, že ho chceme příliš podle svých vlastních představ. „Po mši se na to nakládání musím zajít podívat.“

Chvilí mi trvalo, než jsem pochopil, že již naložené sloupky tíhou vyvrátily bočnici korby a skutálely se na silnici za farou. „Bohu díky, že se nikomu nic nestalo.“ Některé sloupky jsou potlučené a objevily se na nich trhlinky. Žádný ale není přelomen. „Ono to jejich potlučení vlastně k té křížové cestě nějak patří.“ S panem Cachem jsme se od počátku shodovali v tom, že sloupky mají být surové a působit hrubě, aby na nich vynikly kovářské prvky. Nakonec: „Pokud se časem ukáže, že je poškození příliš velké, může vyrobit některý sloupek nový, formu máme.“

V sobotu ráno už jsem nemohl dospat. „Snad jsem dobře spočítal ty pytle betonové směsi. A jestlipak to míchání na korbě nebude moc zdouhavé.“ Pytlů bylo nakonec akorát a míchání šlo jak na drátkách. A tak nezaujatý pozorovatel mohl onoho slunného říjnového dne roku dvoutisícího patnáctého sledovat dva nákladáky, několik osobních aut a skupinu lidí harmonicky se posunující krajinou a zanechávající v ní stopu, která snad nebude jizvou.

Brigádníků bylo dost a snad i pro ně to byl nádherný, radostný den, kdy jsme se mohli společně podílet na něčem krásném a požehnaném. Možná namítnete: „Copak může být křížová cesta, která je přece jednou velkou bolestí, krásná?“ Já tvrdím, že může. Protože nás může vést k pokoře, k vděčnosti, blíž k Bohu a také blíž k lidem. A snad také k tomu, abychom my sami nebyli bolesti příčinou.

Moc vám všem děkuju, že jste nás v tom s panem farářem nenechali samotné. A kdykoliv mi bude dopřáno, rozjímat u těchto zastavení o bolestech, budu se s velkou vděčností vracet k vám všem. A ke všem těm setkáním, vstřícným jednáním, házení lopatou, čerpání vody, dusání betonu, přesunu sloupků, vázání na hák, chystání svačin, pečení buchet, úsměvům ... a modlitbám.

J. Kánský



Význam symbolů křížové cesty bolesti regionu

Už nějaký rok pracujeme na přípravě a realizaci křížové cesty bolesti regionu. Betonové sloupky jednotlivých čtrnácti zastavení již nyní lemují cestu od katolického hřbitova k rozhledně na Závřší. Jednotlivá zastavení jsou tvořena jednoduchým trojbokým betonovým sloupkem s horní zkosenou plochou. Sloupky budou osazeny kovářskými prvky. Jednak plochým křížkem s číslem zastavení a jednak kovářskou plastikou s jednoduchým symbolem příslušného zastavení a reliéfem znázorňujícím konkrétní bolest.

Symbol je určitý znak, znamení, které odkazuje na určitý konvenční nebo tradiční význam. Symbol může znamenat či shrnovat i velmi bohaté obsahy. Význam jednotlivých symbolů vzešlých z našich námětů nám v katolickém farním centru KFC Rafael přiblížil umělecký kovář pan Petr Cach.

1. zastavení Ježíš odsouzen k smrti - **náznak trnové koruny** - znak Ježíšova odsouzení
2. zastavení Ježíš přijímá kříž - **kříž se pomalu přibližuje, ještě nehraje hlavní roli**, Ježíš ho teprve přijímá
3. zastavení Ježíš padá pod křížem poprvé - kříž je jednou (dvakrát, třikrát) **naseknutý a lomený**, zároveň je **břevno** jedno (zdvojeno, strojeno) jak těžkne Ježíšovo utrpení
4. zastavení Ježíš potkává svou matku - **mariánský symbol**
5. zastavení Šimon pomáhá Ježíši nést kříž - **křivka želeného prutu tvoří písmeno S a podpírá kříž**
6. zastavení Veronika podává Ježíši roušku - **draperie směřující vzhůru** k Ježíši
7. zastavení Ježíš padá pod křížem podruhé - kříž je jednou (dvakrát, třikrát) **naseknutý a lomený**, zároveň je **břevno** jedno (zdvojeno, strojeno) jak těžkne Ježíšovo utrpení
8. zastavení Ježíš napomíná plačící ženy - **symbolika slz**
9. zastavení Ježíš padá pod křížem potřetí - kříž je jednou (dvakrát, třikrát) **naseknutý a lomený**, zároveň je **břevno** jedno (zdvojeno, strojeno) jak těžkne Ježíšovo utrpení
10. zastavení Ježíš zbaven roucha - **draperie od, pryč**
11. zastavení Ježíš přibit na kříž - **hřeby**
12. zastavení Ježíš umírá na kříži - **postava Ježíše na kříži**
13. zastavení Tělo Ježíše snato z kříže - **něco co chybí**, v životě si nemůžeme všimnout jen věcí, které jsou, ale jsou důležité i věci, které nejsou. Prázdný prostor na kříži symbolizuje tělo, které již bylo snato.
14. zastavení Tělo Ježíše uloženo do hrobu - použití kamene - znaku zavalení. Kámen byl sebrán přímo na poli, kde nyní stojí křížová cesta. Křivky, které jsou všude narušené, jsou zde spojené, zde se cesta uzavírá, končí ono pozemské a začíná část nebe.

Po představení čtrnácti symbolů, následovala debata o možné podobě jednotlivých bolestí.

Požehnání křížové cesty je naplánována na konec doby postní - březen 2016.

Děkuji za pomoc při samotné realizaci a stavbě jednotlivých sloupků v krajině, stejně jako i za zapojení se v anketách výběrů konkrétních symbolů a bolestí. Jsem moc vděčný, že i toto dílo doprovázíte svou modlitbou.

Otec Pavel

Poutní expedice 7. - 17. 7. 2015

Tato pouť se původně měla uskutečnit jako zájezd na Mariánská poutní místa, ale pro nedostatek zájemců byla zrušena. Naštěstí ale dostal otec Pavel impuls ji přece jenom realizovat v malém, jako poutní expedici. Jejím uskutečnění předcházela setkání všech zájemců v útulném prostředí Olešnické fary vždy v pátek po mši svaté. Zde jsme se radili a domlouvali co je nutné, potřebné a vhodné pro realizaci poutě zajistit. Manželé Nechutovi velkoryse zapůjčili pro cestu své devítimístné auto a otec Pavel zase svoji Oktávii. Zajistil také zapůjčení rakví na obě auta, vymezil každému z nás prostor pro jídlo a osobní věci, určil nám místa v autech i pro nocování ve stanech. Postaral se o to, aby nic podstatného nechybělo. Nakonec nám rozdělil funkce, abychom každý využil svých schopností pro spokojenost všech.

V neděli 6.7. ve 23hod jsme všichni poutníci měli sraz v Olešnici před farou, kde jsme do připravených aut naskládali svoje věci. Poté jsme zašli do kostela vyprositi si požehnání a ochranu na dalekou cestu za Pannou Marií. Po rozloučení s našimi drahými se na přelomu dnů vydáváme vstříc zážitkům. Jede nás 13: otec Pavel, Helča, Helenka, Jana, Štěpán, Dominik, Markéta, Lucka, Karolína, Jitka, Pavel, Jarek a Katka. Když si uvědomím, že s Ježíšem chodilo 12. apoštolů, vtírá se mi do mysli určitá symbolika.

Do aut dostáváme vysílačky, abychom si mohli cestou předávat informace a být ve spojení. První noc pod stany ve francouzském Taizé je tropická. Taizé je komunitní centrum, které sdružuje všechna křesťanská náboženství. Otec Pavel a jeho parta začínají psát pravidelné zpravodajství esemeskami všem těm doma, kteří nás podporují svými modlitbami a my tady v tom samém, zase myslíme na ně. Pojmenoval nás Fatimská třináctka a toto označení se vžilo a zůstalo nám.

Úterní ráno 8.7. je zase horké. Po ranních modlitbách, na které svolává zvon, se věnujeme snídani z vlastních zásob a následně hygieně. Balíme a jedeme dál.

Ještě dopoledne zastavujeme v Paray le Monial kde chceme navštívit kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Vidění Krista měla Markéta Marie Alacogue poprvé v roce 1673. Od té doby se drží tradice prvních pátků zasvěcených Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Zde v příjemném chládku přednášíme litanie a píšeme prosby, které spolu s těmi, jež vezeme od farníků z našich farností, házíme do košíku k hrobu Markéty Marie. Její tělo leží neporušené ve skleněné rakvi v pravé části kostela. Kostel je opravdu skvostný. Ježíšovo srdce nad oltářem je ozářeno zvláštním světlem. Srdce v popředí je stejně velké a nádherné jako Jeho bezmezná láska k nám. Je to opravdu působivé místo.

Cílem dnešního dne jsou Lourdes. Cesta sem je dlouhá v tom horkém dni. Připojujeme se do večerního světelného průvodu za doprovodu modliteb a písní.

Ve středu, když vstáváme na Lurdkém golfovém hřišti, je zataženo. Rychle se chystá snídaně, ještě rychleji se jí a balí se už bleskově kvůli dešti. Sjíždíme zase zpátky do Lurd, kam otec Pavel jde domluvit mši svatou do jedné z bočních kaplí v bazilice. My ostatní zatím procházíme bazilikou a zastavujeme se u svaté Bernadety, které se Panna Maria zjevila v roce 1858 jako pasačce dobytka

ve skalách. Po této události ze skal vytryskl zázračný pramen, jehož voda uzdravila již mnoho nevyléčitelných. I my s důvěrou pijeme a nabíráme do lahví pro své blízké tuto lahodnou tekutinu a následně také procházíme místo zjevení pod skálou. Mši svatou prožíváme za zpěvu „Lurdské“ v našem úzkém, téměř rodinném kruhu v úžasné atmosféře síly tohoto poutního místa. Přímluvy přednášíme za všechny, co si vezeme s sebou v srdcích. S Lurdami se loučíme u prvního zastavení křížové cesty, neboť počasí nám nepřeje a podle informace z internetu nám otec Pavel sděluje, že celý den zde nebude jinak. Bronzové sochy v životní velikosti na křížové cestě tedy nebudeme provázet, ale vydáme se z Francie do Španělska.

Otec Pavel, starostlivě často pohroužen do studia map, přišel na nápad, že bychom se při cestě mohli zastavit v národním parku San Perdido, považovaném za jeden z nejkrásnějších ve Španělsku. Úzká cesta plná zatáček nabývající na prašnosti nás donutila zvolnit tempo. Tím spíš, že přes ni právě bez spěchu přechází stádo krav. Auto za nimi je až příliš respektuje, zato otec Pavel za volantem si s nimi lehce poradí. Proč by ne, když svoje ovečky vede také jako příkladný pastýř! Ostatně krávy na silnici jsme potkávali vícekrát, podobně jako ovce. San Perdido (Hora Ztracených) leží ve výšce 1344 m.n.m a je zde opravdu hodně větrno, a tak mně vítr strhává kšiltovku z hlavy po pár krocích na kamenném mostě vedoucím přes horskou říčku a hází ji do ní. Nikdo by se



nenadál okamžité reakce Pavla Adamce, který se pro ni vrhá do vody. Jenže proud je rychlý a hloubka vody ho nemile zaskočí, takže v ní nakonec skončí celý i s mobilem v ledvince. Tak se mobil ocitá v rýži, aby se tam vysušil, a Pavel se musí celý převléci. Ona čepice za Pavlovy peripetie určitě nestála, ale mezi zážitky zpestřující naše putování je dominantní. Procházka údolím, v němž si po kamenech spokojeně poskakuje říčka a ze všech stran se tyčí horští velikáni navodila atmosféru pohody a zároveň úžasu nad nedotčenou přírodou. Důkazem toho byli ve vodě pohybující se pstruzi. Při pohledu kolem dokola jsem si kladla otázku,

jak asi musí být v nebi, když tady je tak nádherně.

Po vydatném obědě se zase vydáváme na cestu za Pannou Marií, tentokrát do Garabandalu. Stoupáme z vesničky o třístech obyvatelích vzhůru k místu zjevení Matky Boží. Je to hodně do kopce, kameny občas vystupují z cesty, u níž potkáváme obraz archanděla Michaela. Ten byl zvěstovatelem zjevení Panny Marie čtyřem děvčatům v letech 1961- 65 z tehdy v okolí nejchudší vesnice San Sebastian de Garabandal. O událostech kolem zjevení jsme shlédli dokument na tabletu otce Pavla v autech při cestě sem. Jak jsme se z něj dozvěděli, poselství byla dvě, zatímco zjevení kolem 2000. Panna Maria v prvním nabádá k vedení dobrého života, většímu docenění eucharistie a k přinášení obětí. Protože toto první poselství nebylo předáno světu, rozhodla Panna Maria, že druhé poselství bude poslední. Pohár, který se při prvním poselství naplňoval, teď už přetekl.

Jestliže se lidstvo nepolepší, stihne ho trest. Ale Matka Boží nás velmi miluje a nechce, aby nás Bůh potrestal. Proto říká: “Když budete Boha upřímně prosit za odpuštění, On vám odpustí.”

Vydáváme se po nerovnostech vyšlapaných stezek až na kopec k místu zjevení, k devíti statným borovicím, které tu lidé zasadili u příležitosti prvního svatého přijímání devíti dětí. Na jednom z jehličnanů je umístěna socha Panny Marie Karmelské. U tohoto kamenu obloženého stromu je schránka připravená pro úmysly, chvály a prosby poutníků.

Ráno se opět musíme hýbat, abychom stihli domluvenou mši svatou. A tak se poprvé stane, že dlouho ohřívána voda na kávu a čaj končí na zemi vylitá. Hlavně, že nikoho neopařila. Mše svatá probíhá v našem úzkém kruhu s asistencí místního pana faráře. Máme tu čest, že po mši můžeme políbit kříž, který několikrát políbila sama Panna Maria. Poté nakupujeme drobnosti v malém obchůdku, abychom svým drahým dovezli domů aspoň nějakou pozornost. Jako včera se vydáváme na místo zjevení, odkud při modlitbě růžence procházíme křížovou cestu. Jana, Jitka, Jarek, Helča, Pavel a já stoupáme dál ke kříži, kde si děláme takovou malou adoraci. S ostatními se scházíme zase ve stínu borovic, kde nasloucháme výkladu otce Pavla ke zjevením.

Až do večera jsme na cestě. Směr jízdy je San Sebastian de Compostella nebo Santiago de Compostella. Večer, jako pokaždé před jídlem děláme kruh držíce se za ruce při společné modlitbě. Otec Pavel žehná pokrm a děkuje nám „kuchařkám“ za jeho přípravu. Na tomto pěkném místě mě to zvláště dojmá, protože se scházíme u jednoho stolu a na myslí vyvstává představa Ježíšovy poslední večeře s jeho dvanácti apoštoly. Kéž bychom my shromáždění jimi vždycky v dobrém byli.

Je sobota 11.7. a my znovu čilí vstáváme do nového rána. Dopoledne už vcházíme do katedrály svatého Jakuba, ušetření dlouhých front poutníků, kteří se také jako my přišli poklonit jeho památce. Otec Pavel nás upozorňuje na obří kadidelnici, kterou po mši svaté uvedou kněží do pohybu rozhoupáním pomocí silných lan. Než se otec Pavel vydá koncelebrovat mši svatou slouženou ve španělštině, kontroluje z povzdálí nás, své ovečky. Z jeho pohledu do našich řad čtu něco jako: “Jsem rád, že jste tady se mnou, že jsme spolu na této pouti, jsem s vámi rád.” Po mši svaté všichni s napětím a připravenými foťáky čekají na senzaci s kadidlem. Musím říct, že se opravdu zatají dech, když se obří kadidelnice „rozlétne“ napříč katedrálou. Člověk má podvědomou obavu, že prorazí klenbu samotné střechy. Je to nezapomenutelný zážitek. Protože Santiago de Compostela je cílem tisíců hlavně pěších poutníků, a tradice hovoří o tom, že každý poutník má katedrálu 3x obejít, tuto tradici také naplňujeme. Cestou přitom míváme žebračky. Někteří jsou oděni do úžasných masek, jiní si vydělávají hraním, ostatní žádají o almužnu klasicky.

Z Compostely se přesunujeme do portugalské Fátimy. Ta je od nás vzdálená necelých pět set kilometrů. Jedeme opět na plný plyn. Do Fátimy přijíždíme ve čtrnácti. Cestou nabíráme na dálnici Honzu Novotného, který se pohybuje také v těchto místech. Vypravil se sem na setkání s přáteli o nějaký den dřív, aby volný čas mohl využít k návštěvě Fátimy. V cíli jsme v podvečerních hodinách. Přejezdem ze Španělska do Portugalska se dostáváme do jiného časového pásma a máme tím pádem hodinu k plusu. Pan farář jáásá, že jsme tady, má na chvíli po starosti s hledáním místa na spaní, budeme tu 2x nocovat. Free camp je součástí poutního místa. Nacházíme se blízko kostela, z něhož každou celou hodinu ohlašují zvony libou melodií. V tomto kostele jsou pochováni Hyacinta a Francesco, dvě ze tří dětí, kterým se Panna Maria zjevila v roce 1917, aby jim zvěstovala konec 1. světové války. Brzy poté obě děti zemřely na mor, což Panna Maria také předpověděla. Třetí z dětí- pasáček Lúcsinda se dožila téměř sta let a svůj život prožila v klášteře. Prostranství s místem zjevení, na němž stojí kaple, vévodí bazilika z roku 1928 s korunkou na věži. Účastníme se večerního průvodu se svícemi v rukou, které jsme zakoupili nad spalovnou voskových lidských orgánů. Poutníci je kupují v místních obchůdcích a dávají ke spálení s prosbou a důvěrou v uzdravení. Atmosféra světelného průvodu je úžasná. Nad jazykovými bariérami vítězí pocit sounáležitosti, pospolitosti a jedné lásky k Panně Marii.



Fátima je prvním místem kde se můžeme pohybovat sami a užít si přítomnost Panny Marie po svém. Stejně se ale ráno scházíme u kaple zjevení na italské mši svaté, při níž koncelebruje otec Pavel. Bere nás i do muzea kde tlumočí výklad průvodce. Zde vidíme ve vitrinách velké množství darů Panně Marii od poutníků. Třeba masivní růženec z kamenů berlínské zdi, různé části oděvů od biskupů nebo od Jana Pavla II.,

ale i dary od sportovců. Je zde vystavena i ta, původně s prázdným otvorem, do něhož sedí projektil, který byl vystřelen na Jana Pavla II. při atentátu v roce 1981. Tato korunka byla vyrobena dávno před spáchaným atentátem. Je to náhoda? Měli jsme to štěstí, že jsme byli zrovna u toho, když tuto korunku dávali na hlavu Panně Marii do slavnostního průvodu ve výroční den třináctého. Součástí prohlídky muzea je promítnutí dokumentu vztahujícímu se k událostem kolem zjevení. Ten jsme na konec prohlídky také shlédli. Volný čas využíváme k soukromé modlitbě či adoraci. Prostranstvím ke kapli zjevení i kolem ní vede cesta vyhrazená pro poutníky, co ji absolvují po kolenou. Také jsme ji podnikli, aby naše pout' a přítomnost zde přinesla užitek. Mnozí z nás zapálili za své drahé doma a na svoje úmysly svíčku v prostoru pro tento účel určeném. Odtud se v kteroukoli hodinu vznášel oheň a dým z velikého množství rozžatých svící.

Protože otec Pavel je člověk velice nám přející a chce, abychom na této pouti viděli a zažili maximum, bere nás během pobytu ve Fátimě na výlety do klášterů zapsaných v památkách Unesco. První z nich je Batalha, česky bitva. Po obědě „u kamenného stolu“ na odpočívadle v jedné z projíždějících vesniček, míříme do druhého kláštera, jímž je Alcobaca. Večer se všichni chystáme na slavnostní mezinárodní mši svatou, jíž předchází opět světelný průvod. Na prostranství 152000m čtverečních přišlo za Matkou Boží tolik jejich ctitelů, že ani není možné potkat někoho od nás.

14.7. Po snídani jdeme na růženec ke kapli zjevení, kde se předmodlují kněží v různých jazycích. Jak poskočí srděčko, když uslyšíme i češtinu z úst otce Pavla snad ani nemusím popisovat. Stejný pocit mám, když ho slyším říkat: „Pokoj všem poutníkům z české republiky“ mezi pozdravy ostatních kněží z různých zemí na úvod mezinárodní mše svaté. Za slzy na krajíčku se nestydím. Po mši svaté následuje průvod jdoucí za naši „maminkou“. Otec Pavel je nadšený, že jde hned za ní a my tu radost sdílíme s ním. Je to prostě dítě Panny Marie. Průvod dochází až do kaple zjevení, kam se Matka Boží vrací na své místo. My, její děti, jí s dojetím máváme kapesničky na rozloučenou. Loučí se nám těžce s Fátimou přetékájící láskou naši Matičky, s Božskou oázou klidu a míru.

Po obědě v kempu pod olivami, kde jsme tábořili, se musíme v našem putování posunout dál. Odpoledne si zpestřujeme prohlídkou třetího kláštera, kláštera Tomar. V Tomaru se loučíme s naším fatimským společníkem Honzou Novotným. Ve své dobrodružné cestě bude

pokračovat do Lisabonu, zatímco my máme před sebou dlouhou „štreku“ do La Saletty. Spěcháme, i když víme, že se nám tam dnes nepodaří dojet. Na jeden „zátah“ ujet 2000 km do večera, to prostě není možné. Do rozpálených aut se nám sice nechce, ale čeká nás ještě úkol - najít místo kam bychom mohli hlavu složit a je potřeba z toho krajíce velké vzdálenosti do La Saletty co nejvíce ukrojit.

S večerem projíždíme vesnicí Sancte Spiritus, a tak k pravidelnému modlení růžence v autech přidáváme desátek „který Ducha Svatého seslal“. Možná proto se nám tak brzy podaří najít příhodné místo na noc.

Teplota na sklonku dne konečně klesla, což poznáváme teprve, až vylézáme z aut. Za cíl dnešní cesty zvolil otec Pavel jemu dobře známé poutní místo v horách - Roncesvalles. Je zde už poněkoli káté, možná jako někteří poutníci, kteří tady přespí, aby se ráno pěšky vydali na cestu do Compostely ke svatému Jakubovi. Právě Roncesvalles je výchozím bodem na této pouti dlouhé 790km. V ubytovně pro poutníky se potkáváme s bratry Slováky.

Na svých cestách Španělskem jsme vyzorovali, že jeho obyvatelé neradi brzy vstávají. Zatímco my si jdeme ráno koupit čerstvé pečivo ke snídani, oni ještě spí. Také kostel byl téměř do půl osmé zamčený. Až když už jsme čekání na jeho otevření chtěli vzdát, místní pan farář ještě rozespálý nakonec přece jen přišel kostel otevřít, abychom zde prožili soukromou mši svatou. Občerstvení slovem Božím a eucharistií putujeme dál. My auty, pomalu se trousící poutníci pěšky.

Vjíždíme do mlhavého střeďečního rána. Jestli chceme k Matičce Boží, musíme ujet 900 km. Cesta do La Salety probíhá za horka a spěchu. Otec Pavel - náš pastýř své ovečky popohání, protože chce stihnout světelný průvod ve 20.30. hod. Vypouštíme tedy i vaření a postíme se, aby se nám podařilo přijet včas. Protože je otec Pavel velkým ctitelem Panny Marie a spěchá za ní opravdu s vervou, jeho přání se mu plní. Z aut vybíháme zrovna, když světelný průvod vychází z kostela. My si do průvodu vezeme svíčky z Fátimy. Připojujeme se k ostatním poutníkům a nasáváme atmosféru síly poutního místa, sounáležitosti s přítomnými Francouzi a Němci a hlavně přítomnosti Panny Marie, která nás i dnes po celou dobu náročné cesty ochraňovala a dovedla až sem. Při růženci obcházíme místo zjevení Panny Marie dvěma pasáčkům dobytka - Mělanii a Maximovi v roce 1846. Působivá je socha Panny Marie plačící nad námi s hlavou v dlaních. Kroky Panny Marie při zjevení jsou jednotlivými zastaveními křížové cesty. Bazilika je vchodem situována přesně naproti sochám a zároveň místu odkud se Panna Maria vznesla do nebe.

Naposledy se scházíme k hovoru v největším stanu. Otec Pavel nás upozorňuje na nebyvale hezké svítání zde v Lasaletských Alpách. Sedm z nás se rozhodne, že si ho nenechá ujít a přivstane si. Ráno se nám sice moc vstávat nechce, ale vidina neopakovatelného okamžiku nás přece jen vytáhne na nejbližší kopec nad tábořištěm. Po snídani nám otec Pavel navrhuje výlet do hor. Vyšlapanou stezkou jdeme jako ovečky v řadě za sebou. Kocháme se nádhernou nedotčenou přírodou v lůnu hor, ale zároveň musíme dbát o vlastní bezpečnost, pod námi je hluboká propast, s níž si ani Macocha nezadá. V pochodu se zastavujeme jen krátce na focení. Pro odpočinek volíme místo s úžasnými pohledy do kraje, např. na pasoucí se dobytek pod námi v údolí. Nacházíme se v sedle hor, kde se mnozí z nás natáhnou do trávy a ponoří do oázy klidu. Je optimální teplota, vlahý vánek nás příjemně ovívá. V této atmosféře začíná otec Pavel předčítat z brožury o zjeveních, poselství a událostech s tím spojených zde ve francouzské La Salettě. Ve čtení se postupně prostrídáme i další. Náhle jsme svědky zvláštního úkazu. Na obloze nad námi se vytvořil kolem slunce jakýsi prsteneček z duhy. Když jsme se dost pokochali, pokračujeme ve výstupu dál. Cesta je příkřejší a náročnější, žádná stezka tudy nevede. Stoupáme střídavě po kamenech nebo po trávě k vrcholu. Chtěli bychom někde tady slavit mši svatou, a tak hledáme příhodné místo. Docházíme na samý vrchol hory, na němž stojí dřevěný kříž. Jsme ve výšce 2264m, ale teprve pod tímto vrcholem objevujeme to pravé místo k oběti mše svaté. Jako by sem právě pro tento záměr někdo přinesl obrovský kámen. Otec Pavel ho v okamžiku mění v obětní stůl. Mše svatá v této nádherné nedotčené krajině s úchvatnými scenériemi je pro nás nepopsatelným, vrcholným zážitkem na naší poutní expedici. Vůbec se nám nechce dolů, a tak se zde ještě zdržujeme na svačinu. Vodu pijeme po litrech, mažeme nekryté části těla, které tady v horách sluníčko opaluje. Trochu umění je z toho vrcholu na zpáteční cestě slézt. Pomalu se šineme dolů kolem přírodních skalek s bohatou květenou. Vidíme zde netřesky, hvozdíky, silenky, nevěstin závoj, rozchodníky, dokonce i dračíky a spoustu dalších rostlin. Nemůžeme se nabažít té nádhery vůkol, dost se naobdivovat Stvořitelově umění.

Po jídle jdeme do baziliky na krátkou adoraci, na kterou navazuje modlitba růžence ve světelném průvodu. Máme radost ze setkání s českými poutniky-cyklisty, kteří navštěvují stejná místa jako my. Těžko se nám odchází od naší nebeské Maminky. Možná je to i tím, že jsme tady, vysoko v horách, byli blíž nebi. Těžko se smiřujeme s tím, že jsme u cíle naší poutní expedice a musíme se vrátit z nevšedních prožitků do reality všedních dnů. Zásobujeme se vodou a vydáváme na zpáteční cestu domů. Výjezd je stanoven na 22.30.hod.

Jsme asi 9 km od hranic s Českem, když zastavujeme v Konnersreuthu. V tomhle městečku žila služebnice Boží Terezie Neumannová. Míříme do místního kostela, kde se zrovna uklízí. Po krátké adoraci se svou návštěvou připomínáme do pamětní knihy. Mapa nás nasměruje na hřbitov, kde je Terezie Neumannová pochována. Tohle místo je poslední zastávkou naší poutní expedice.

Díky Panně Marii za veškerou její ochranu na cestách! Měla s námi opravdu plné ruce práce.

Mariina poselství z míst jejích zjevení jsou všude trochu jiná. Dají se ale shrnout do jedné vyzvy ke každému z nás. Vést dobrý život a s důvěrou v pomoc Boží umět se zlepšit. Spojit se v modlitbě za mír. (Budeme-li mít mír ve svých srdcích, dosáhneme míru světového). Být vnímaví k potřebám druhých, žít v lásce a pokoji a tyto dvě věci naplňovat. A to je, myslím, to hlavní, co jsme si z této poutě přivezli za úkol - přijaté milosti umět šířit dál.

Chci poděkovat všem členům Fatimské třináctky za úžasné společenství jednoty a sounáležitosti, protože jsem cítila, že jdeme touto poutí skutečně podle hesla: „Jeden za všechny, všichni za jednoho.“



Děkuji našim čtyřem obětavým řidičům, kteří nesli největší tíhu - tíhu odpovědnosti, únavy a vyčerpanosti.

Velké Pán Bůh zaplat' otci Pavlovi za všechny oběti, které pro nás podstoupil, aby se tato poutní expedice takřka v rodinném kruhu uskutečnila. Děkuji za jeho duchovní vedení, díky němuž jsme načerpali veliké milosti a dary. Děkuji za to, že nám ukázal maximum kulturních a přírodních krás navštívených zemí. Děkuji mu za hromadu krásných okamžiků a chvil, v nichž nás obdarovával odpočinkem (třeba při koupání), nešetřil humorem a dobrou náladou, které na nás přenášel. Jsem přesvědčena, že žádná cestovka by nám nemohla dát to, co nám dal on. Díky němu

jsme si dovezli bezpočet nádherných, nezapomenutelných zážitků z těchto duchem lásky přetékaných míst. Nepřeháním, řeknu-li za nás dospěláky, že to pro některé byla životní pout'. A i když jsme ještě často duchem na ní, je třeba se vrátit domů do reality a plnit ten nejdůležitější úkol: být pro druhé dobrým vzorem a šířit Boží pokoj. K tomu nám dopomáhej Bůh!

Za fátimskou třináctku Katka

Katolická charismatická konference

I letos se uskutečnila již tradiční Katolická charismatická konference v Brně. My jsme se rozhodly ji pojmout jinak než v minulých letech. Přihlásily jsme se jako dobrovolnice na hlídání dětí.

Vše pro nás začalo už tři dny předem. Všichni dobrovolníci dětské konference, kterých bylo asi 150, se setkali v Žabovřeskách v oratoři, kde jsme celý následující týden byli ubytovaní. Nejdříve jsme hráli seznamovací hry. Každý den jsme měli společnou mši svatou, chvály a další program. Dostali jsme oranžová trička, kartičku ke vstupu i stravenky na jídlo.

V dalších dnech následovala příprava pavilonu G. Chystali jsme koberce, hračky, výzdobu a hlavně program pro naše skupinky. Poslední večer před zahájením konference jsme dostali požehnání od kněží, abychom hlídání dětí zvládli.

Konference začala večer ve středu 8. července mši svatou v katedrále. Každý další den ráno jsme měli na výstavišti snídani a po té zpívané týmové ranní chvály. Kolem osmé hodiny začali přicházet rodiče se svými ratolestmi.

Na starost jsme měly asi dvacet čtyřletých dětí. Zvládnout jsme je měly ve čtyřech.

Ze začátku to byl trochu chaos, protože každé dítě chtělo něco jiného. Postupem času se situace vcelku uklidnila. Bylo to velmi náročné, proto jsme polední klid trávil spánkem, abychom byly odpočaté na odpoledne.

Večer nám přišlo, že naše ruce musí být minimálně dvakrát tak dlouhé. Přesto jsme neodolaly a účastnily se také večerního programu.

Byla to úžasná, i když maličko vyčerpávající zkušenost. Získaly jsme mnoho nových kamarádů. Nedostatek spánku ani bolavé ruce nás ale neodradily, takže se příští rok chystáme znovu být „pomerančí“.

Eliška

Jižní Čechy III

V červenci jsme prožili krásné 3 dny na poutním zájezdu. Vyjely 2 autobusy, jeden pod vedením p. jáhna Kince a ve druhém byl Mons. Peňáz. První zastávka byla v kostele P. Marie Bolestné v Bechyni. Je v něm uctívána asi 30 cm vysoká zázračná soška P. Marie. Chrám je dvoulodní, což je typické pro Jižní Čechy. V knize zázračných uzdravení je zaznamenáno 100 nevysvětlitelných uzdravení. Chrám postavili františkáni ve 13. století, husity byl vypleněn a Šternberkové jej obnovili. Naproti kostelu je cukrárna, kde prodávali výborný zmrzlinový pohár s čerstvými borůvkami. Velmi osvěžující v těch horkých dnech! Po obědě byla prohlídka zámku v Bechyni. Tam nás pobavila svým hereckým projevem slečna průvodkyně. Původně to byl hrad ze 13. století, později přestavován a na začátku 16. století byly úpravy na zámku za života Petra Voka z Rožmberka. Zámek je postaven nad údolím Lužnice. Odpoledne jsme si ještě prohlédli farní kostel sv. Matěje na náměstí v Bechyni. Je to zase dvoulodní chrám s barokní výzdobou. Jeho dominantou z náměstí je renesanční vyhlídková věž. Navečer jsme si prohlédli kostel sv. Michaela v Záhoří. Původně to byla kaple a po přestavbě na kostel ve 14. stol. byla jeho správa svěřena křížovníkům s červenou hvězdou.

V sobotu ráno jsme začali prohlídkou poutního kostela P. Marie Sněžné v Kašperských Horách a mši sv. v něm. Původně to byla jen kaple Grantl, ale v 19. stol. byla přestavěna na kostel, aby se vešli poutníci, kteří na to místo putovali. Kostel je novorománský a na západní straně má 2 věže. V Kašperských Horách je také kostel sv. Markéty, který je největší dominantou města. Původně je to trojlodní gotická bazilika ze 14. století a novogoticky upravena v 19. století. U vnější východní stěny kostela je tzv. Kohoutí kříž z Nicova, znázorňující nástroje Kristova umučení. Další kostel, kostel Narození P. Marie ve Strašíně, byl postaven v 18. stol. na základech kostele ze 14. století. Panna Maria se zde zjevila poustevníkovi na kameni, kde se pak objevila studánka. V kostele se poutníci modlí u dřevěné zlacené gotické sošky P. Marie ze druhé poloviny 15. století. A zajímavost - Strašín není odvozen od strašit, ale strážit. Po obědě nás čekala prohlídka hradu Velhartice - hradu pana Buška z Velhartic. Má zvláštní obranný systém, jinak v něm moc k vidění není, ale náš pan průvodce nám toho tolik napovídal, že nám připadalo, jak je hrad překrásný! A malí návštěvníci si mohli obléci železnou rytířskou košili. Další zastávka byla v Železném Rudě v kostele P. Marie Pomocnice z Hvězdy. Půdorys kostela tvoří šesticípou hvězdu. Byl postaven v 18. stol. Další zajímavostí je jeho mohutná kopule s hvězdou, namísto obvyklého kříže na vrcholu. Hlavní oltář je s obrazem P. Marie z roku 1854 a je kopií obrazu Lukáše Granacha v Insbrucku. Naše poslední návštěva v sobotu patřila kostelu sv. Vintíře (Vintír - něm. Günter) v Dobré Vodě u Hartmanic. Je to jediný kostel na světě, zasvěcený tomuto světcovi. Byl postaven v 18. století a od padesátých let minulého století jej využívala armáda jako stáj a skladiště. Obnoven a znovu vysvěcen byl v roce 1995 u příležitosti 950. výročí úmrtí sv. Vintíře. Kostel je netradičně vyzdoben skleněnou výzdobou - skleněný oltář, skleněný ambon, celá skleněná křížová cesta a je tam také skleněná socha sv. Vintíře v životní velikosti. Celá výzdoba je prací paní Vladěny Tesařové. V neděli ráno byla malá změna, mši sv. jsme měli nad Sušicemi, na vrchu Stráži, v kostelíku Anděla strážného, zvaného Andělíček. Váže se k němu pověst, podle níž se na tomto místě malému dítěti obtočil kolem nohy had, poté se k němu naklonil anděl a had zmizel. Potom jsme jeli ke kostelu P. Marie na Podsrpu. K němu se váže pověst o nálezu sošky P. Marie, která stála na strakonickém mostě a při povodni v roce 1718 ji voda odnesla za město. Sedlák, který ji našel, ji dal pod přístřešek u svého pole. Lidé začali k soše putovat a modlit se k P. Marii, časem byla postavena kaple a pak rozšířena na dnešní barokní chrám. Další byla prohlídka děkanského chrámu sv. Prokopa ve Strakonících. Je to klášterní kostel, postavený rodem Bavorů. Kostel je součástí hradu ve Strakonících, který stojí na soutoku řek Otavy a Volyňky. Nejstarší částí hradu je věž Rumpál. Oběd jsme měli v Albrechticích na Vltavou. Zde je kromě restaurace s dobrým jídlem velmi zajímavý hřbitov. Je zde hřbitovní zeď, kterou tvoří 85 kapliček zdobených lidovými malbami a veršovanými nápisy.

Zde je jeden z nich:

.....
• *Věrná pomocnice moje, polovice duše mé.*
• *Ty tu práchniviš, kdy já budu, posud jest mně neznámé.*
• *Pohřešuji příčinnivé ruce tvoje velice.*
• *Dobrou radu a pořádek v celém domě nejvíce.*
• *Nevděční bychom byli, moje dítky i já těž,*
• *nemyslíce stále na tě, když ty drahá zde hniješ.*
.....

Byl to nápad p. faráře Víta Cíze, který po smrti své matky a sestry v roce 1840 se rozhodl nad hroby stavět malé kapličky. Nápad se zalíbil i farníkům. Rýmované epitafy vymýšlel p. farář a kreslil František Mikul z Jinína u Strakoníc. Když zemřel p. farář, v jeho kapličce byl zachycen výjev z Poslední večeře Páně. Úplně poslední zastávka našeho výletu byla u hradu Kámen. Hrad je postaven na pozoruhodném skalisku, odtud jeho jméno. Je to původně gotický hrad ze 13. stol., v 17. stol. byl přestavován. Hrad je vybaven velmi pěkným historickým nábytkem a pod hradem je moc pěkná zahrada. Většinu návštěvníků přiláká výstava historických motocyklů.

Třídenní zájezd byl bohatý na zážitky, díky p. jáhnovi Kincovi jsme zase hodně viděli, modlili se na své úmysly, za farnost, vlast i svět.

A horké dny v červenci jsme bez problémů přežili, protože v kostelích, hradech a zámcích není nikdy horko.

A.S.

Tábor 2015

O letošním táboře se toho už spoustu řeklo. Všichni ví, co kdo udělal špatně, co kdo zkazil, a co kdo neudělal, i když měl. Bohužel se nějak zapomnělo, že se tam i něco povedlo. Třeba to, že „černovičtí“ bez problémů zapadli mezi „olešňáky“, že se po dlouhé době hrál na táboře baseball, nebo že jsme měli tu nejlepší noční hru, kterou jsem za třináct let ježdění na tábory zažil. (A dokonce jsme ji všichni přežili). Taký jsme si odnesli z tábora spoustu nevšedních zážitků! Kde jinde se vám stane, že jeden den žijete jako bezdomovec a druhý den obchodujete s arabským šejkem? Prostě tento tábor nebyl tak „strašnej“ jak se povídá.



Mně se docela líbil a myslím si, že děckám taky.

Michelle

Prázdniny v Hoješíně, srpen 2015

11. srpna jsme jeli s tetou Lídou a dalšími rodinami olešnické farnosti k řádovým sestřičkám do Hoješína na dovolenou rodin. Tentokrát ale nebyl objednan společný autobus a každá rodina přijela samostatně...

My, rozumějte já Aneta, moje sestra Natálka, teta Lída a teta Magda, jsme vyrazily raději hned v pondělí ráno, abychom se mohly po cestě zastavit v Nových Hradech na zámek. Když jsme si to tam pořádně prohlédly, vyzkoušely spoustu klobouků, prolezly křížem krážem bludiště a osvěžily se ve vodní kaskádě, pokračovaly jsme. Hned jak jsme po dlouhé cestě, při které jsme několikrát na objížďkách zabloudily, dojely až k zámečku, přivítaly nás moc milé sestřičky. Nabídlý nám dokonce domácí rybízovou šťávu s ledem. Postupně přicestovaly všechny rodinky a začaly se rozdělovat pokoje. Nám byl přidělen pokoj ve vedlejší budově, kde dříve také bydlela sestra Gratie. Všichni se ubytovali. Následovala mše svatá, kterou doprovázel na kytaru náš Míša, a všichni přítomní se zapojili svým zpěvem. Místní pan farář byl nadšený. Po mši jsme měli společnou večeři, kde jsme se seznámili s programem a šli se podívat na Sečskou přehradu. Někteří se šli vykoupat, ale protože už byl podvečer, šli jsme za chvíli zpátky. Následující dny jsme měli velmi pestrý program. Jeden den jsme se šli koupat na pláž k přehradě, cesta pěšky trvala trochu déle, ale tím víc se nám tam líbilo. Půjčili jsme si šlapadla a pořádně si zaplavali. Někteří pomocí kýblíčků a lopatiček vybudovali velké vodní dílo. Jindy jsme vyrazili na výlet Údolím řeky Doubravky. Tam jsme měli možnost slaňovat skálu (dokonce jsem v řece zahlédla raka) a po procházce se v Chotěboři občerstvit zmrzlinou. Také jsme výletovali v Sázavě, tam byla domluvená mše svatá a prohlídka Sázavského kláštera. Protože bylo velké horko, na prohlídku šlo jen pár dospělých. Většina z nás se šla raději koupat do řeky. Tam se půjčily loďky... Ani společný oběd neměl chybu. Jindy jsme zase měli táborák a opékali špekáčky nebo jsme se všichni i dospělí povozili v malém vláčku po zahradě jednoho místního vláčkového nadšence. Když nastal den odjezdu, snad nikomu se nechtělo odjet. Sestřičky se s námi rozloučily a všichni postupně odjeli...

Tato dovolená se mi velmi líbila a i na invazi vos byla úžasná a plná zážitků...

Aneta

Znojensko - olešnické vinobraní

„S těmi, kteří jsou našemu srdci blízcí, chceme sdílet to, co máme rádi...“

Koncem srpna pozval otec Pavel naši farnost do svého rodiště - do Znojma. Chtěl nás vzít tam, kde vyrůstal, přijal svátosti a objevoval Církev. Hovořil o lidech, kteří ho formovali a učili. Jak už to tak náš pan farář umí, nepozval nás „jenom“ do Znojma. Akcí naplánoval na víkend, kdy se konalo vinobraní, které bylo opravdu ve velkolepém stylu.

Znojmo je krásné město, protkané vůní historie a kultury. Je zde k nalezení mnoho památek, z nichž některé jsou národního významu. Centrum Znojma je městskou památkovou rezervací, nachází se zde mimo jiné Národní kulturní



památku České republiky - rotunda svaté Kateřiny ze 12. století, Loucký klášter, další bývalé kláštery, různé měšťanské domy, Znojemský hrad nad údolím Gránického potoka a rozsáhlé několikapatrové Znojemské podzemí z 13. až 17. století. Jedním z míst, která jsme navštívili, byl kostel svatého Mikuláše. Zde se nachází mimo jiné gotická socha Bičovaného Krista z doby kolem roku 1425, gotický reliéf Oplakávání

a především Madona zvaná Chlebová. K jejím nohám jsme s důvěrou složili celou farnost, její radosti, bolesti, nemoci i dary. Ať Ta, která je Snoubenkou Ducha Svatého, nám vyprosí, čeho je nám nejvíce třeba.

Měli jsme pouhé dva dny na to, abychom alespoň část výše uvedeného poznali a nechali se vtáhnout do pestré nabídky vinobraní (touto cestou zvláštní poděkování pro strýčka našeho pana faráře, který nás zásobil vynikajícím burčákem i vinnými hrozny). Hlavním cílem však nebyla historicko-kulturně-kulinářská exkurze, ale být zde společně.

Zabralo by hodně času popisovat celý víkend. Bylo to krásné a bylo to hluboké. Možná tím víc, že skutečná hloubka jde vždy ruku v ruce s lidskostí. Mohli jsme tak prožít čas bohatý na všech rovinách – spousta legrace, pestrost společenství (děti, mládež, „cetiletí“, i „sátiletí“) pestrý kulturní i duchovní program.

Děkuji za celou farnost za tento krásný dárek.

Markéta Kánská

Slavnostní odhalení památníku svaté Zdislavy v Křižanově

Na den 27.září jsme se již dlouho těšili. Naplánovali jsme si pouť ke svaté Zdislavě.

Slavnostní mše svatá byla sloužena na náměstí v Křižanově. Hlavním celebrantem byl otec biskup Vojtěch a celá mše sv. byla velkou oslavou, chválou a díkuvzdáním za významnou světici, která spojila Čechy s Moravou.

Doprovodná píseň Lid český byla pěkným průřezem Zdislavina života. A Jirí Pavlica vytvořil nádherné Kyrie, Gloria i Credo.

V přímlovách byli zahrnuti všichni, o které se kdysi Zdislava starala a kteří potřebují přímlovu i dnes - rodiny, trpící, nemocní, politici, dárci,.....

Ve druhé části slavnosti byl požehnán a odhalen památník svaté Zdislavy, který je postaven na křižanovském náměstí. Památník je dílem mistra Otmaru Olivy z Velehradu, jeho spolupracovníka kamenosochaře Petra Nováka a Ing. arch. Františka Zajíčka. Velice poutavá byla svědectví několika zúčastněných, která promluvila o pomoci Boží těm, kteří prosili o přímlovu svatou Zdislavu.

Celou slavností nás provázel místní pan farář P. Tomáš Holcner. V závěru slavnosti, když viděl, že jsme celí zkrhlí zimou, podotkl, že: „V Křížanově jsou jen dvě roční období. Zima a krutá zima!“

Po recitaci básně o sv. Zdislavě v podání herečky Mileny Steinmasslové a posledním slovu otce biskupa Vojtěcha následovalo závěrečné pohlazení pro duši - koncert skupiny Hradišťan pod vedením primáše Jiřího Pavlici.

Díky této krásné oslavě jsme si mohli připomenout významnou světici, která vyrůstala nedaleko od nás na Vysočině. Dokázala zářit svou milosrdnou láskou, tak, jak k tomu vyzývá i náš papež František.

poutníci



Vezmi a čti

V rámci doprovodného programu Národního eucharistického kongresu v Brně proběhlo také setkání čtenářů Bible. Ti mohli z rukou o. Romana Kubína převzít certifikát o absolvování projektu „Vezmi a čti celou Bibli“.

Už v roce 2010 na Pouti rodin ve Žďáře nad Sázavou vyzval otec biskup k pravidelné četbě Písma. Věděl, že většina věřících zná z Bible různé starozákonní příběhy a především evangelia o životě a působení Ježíše, ale málokdo má Bibli skutečně přečtenou celou. Proto byl vytvořen biblický program brněnské diecéze VEZMI A ČTI, který měl věřící povzbudit a usnadnit jim čtení Bible. Tento program probíhal v následujících třech letech a připravoval lid na blížící se výročí příchodu Cyrila a Metoděje.

Následoval další program „Vezmi a čti celou Bibli“. Pastoračním střediskem byl připraven rozpis četby. Tentokrát se celá Bible měla přečíst za dva roky. Na každý den byly připraveny asi 3 kapitoly. Vždy se četlo šest dní a neděle byla vyhrazena reflexi, na konci měsíce byly 2-3 dny volné, které mohly sloužit také k dohnání skluzu. Výhodou tohoto rozplánování je, že nás vede k pravidelnosti a vytrvalosti v četbě. Uspořádání rozpisu odpovídalo časovému vývoji, přičemž vždy po přečtení knihy ze SZ následovala kniha NZ. Tímto uspořádáním jsou dlouhé historické starozákonné knihy proloženy novozákonními, v nich se osvětluje poselství SZ a také je dosaženo jakéhosi zpeštění.

Mně nejvíce vyhovovala četba z tištěné Bible, byla možnost číst i na internetu - www.vezmiacti.cz (zde je vše ohledně tohoto programu), kde byl každý den zveřejněn úryvek podle rozpisu. Pro čtenáře vybavené moderními mobilními telefony dokonce náš farník Václav vytvořil aplikaci. Tito čtenáři tak mohli např. při cestě do práce nebo školy využít čas strávený v autobusu k přečtení daného úryvku z mobilu. Rozpis četby má velkou zásluhu (kromě vědomí, že několik známých i z naší farnosti jsou také zapojeni) na tom, že jsem vydržel a přečetl Bibli celou, včetně částí ne moc záživných.

Zkušenost, že je s pomocí pevně daného plánu možné přečíst i dlouhé a dlouho odkládané knihy, mě s mou spolučtenářkou vedla k tomu, že jsme se rozhodli k vytvoření vlastního plánu k přečtení Katechismu.

FV

Manjackal v Brně

Otec James Manjackal byl opět v Brně. Na výstavišti se ve dnech 15. a 16. října 2015 konala Duchovní obnova za uzdravení.

Otec James se narodil 18.4.1946 v Keralé v jižní Indii a na kněze byl vysvěcen 23.4.1973. Je členem řádu Kongregace misionářů sv. Františka Saleského. Vykonal mnoho evangelizačních cest po více jak 86 zemí, kde konal exercicie za uzdravení. Také z naší farnosti se zúčastnilo několik farníků.

Během obnovy nám otec pomáhal v posílení naší lásky odstraněním všeho, co ji blokuje a posílil nás ve víře.

V pátek přijel otec Pavel s našimi nemocnými dětmi Honzíkem, Staníkem a Sandrou. Otci Pavlovi se podařilo s organizátory domluvit návštěvu u otce v odpolední pauze. Otec James nás vřele přijal a vkládáním rukou žehnal našim nemocným. Byl to velice silný prožitek, který se těžko popisuje.

Děkuji Bohu za takto naplněný a prožitý čas.

Otec James nás během duchovní obnovy vyzval, že mu můžeme předat obálku s prosbou za uzdravení a přiložit fotografii. On sám osobně vyřizuje veškerou korespondenci, ať je v jakémkoli jazyce. Tak jsme to zkusili (v angličtině). K naší velké radosti nám otec James poslal osobní dopis, kde nás ujišťuje o jeho modlitbách za naše nemocné.

Stanislav Knotek

Sedmikrásek v divadle

V neděli jsme se probudili do krásného, teplého a sluncem prozářeného dne. Ani se nám nechtělo věřit, že je 8. listopad. Ráno jsme radostně šli na mši svatou. A před polednem hurá směr Brno-divadlo. Už samotná jízda autobusem byla pro děti atrakcí a pak jízda tramvají-velký zážitek. V Brně jsme se podívali, přes opravený Zelný trh, na Starou radnici s krokodýlem známým jako Brněnský drak. V tento teplý den nesměla chybět zmrzlina, pro kterou nám speciálně v restauraci otevřeli zvláštní vstup, pro výdej zmrzliny(který už měli zazimovaný). Jedním hlasem vyhrála modrá- Šmoulová. Pak s modrými jazyky jsme směřovali do pěkného prostředí divadla Radost, na pohádku Baba Jaga. Byl to napínavý, strašidelný, ale i humorný a veselý pohádkový příběh, který se po troše strachu nakonec dětem moc líbil(jako i všechny pohádky z předešlých roků). Na zpáteční cestě jsme shlédli u kostela sv. Tomáše další atrakci, bronzovou jezdeckou sochu-kůň s vysokýma nohama, pod kterým lidé mohou procházet. Pak se už stmívalo, ale to nám v autobuse směrem k domovu vůbec nevadilo. Byla to moc pěkně prožitá neděle.

maminka Jarmila

Návrat P. Josefa Toufara do Číhošti

Dne 11. července se po dlouhých 65 letech dostalo pocty důstojného rozloučení a uložení ostatkům p. Josefa Toufara v místě jeho posledního působiště, v Číhošti. Nedosáhli tak svého mocipáni komunistického režimu, kteří si přáli, aby na oběti jejich zvůle bylo navždy zapomenuto a jejich památka vymazána z paměti národa. Celá řada lidí se naopak postarala o to, aby se tak nestalo, aby si národ jejich statečnost a oběť připomenul a nikdy na ně nezapomněl. Kardinál Duka ve své homilii řekl, že důstojné rozloučení a pohřbení ostatků je jedním z rysů, kterými se člověk odlišuje od ostatní přírody. Vzpomněl i na další oběti minulého režimu, které měl potkat stejný osud.

V Číhošti byl při této příležitosti dvoudenní program. Vyvrcholil slavnostní mši svatou a uložení ostatků. Účast byla velká, asi 3 tisíce lidí. Přijeli i Poláci. Svou přítomností věřící vzdali poctu statečnosti a oběti tohoto umučeného kněze. Mohli se seznámit s jeho životem prostřednictvím panelů na výstavě při vchodu do kostela. Před slavnostní mši sv. bylo možno uctít jeho památku u prosté schránky s jeho ostatky před oltářem v kostele Nanebevzetí Panny Marie. U ní drželi čestnou stráž skauti. Na podiu u kostela probíhal doprovodný program složený z duchovní hudby a čtení Toufarových textů. Z nich byl zřejmý Toufarův vstřícný postoj ke všem lidem bez rozdílu, jeho všestranné působení a oblíbenost ve farnosti.

Mši svatou sloužil biskup královéhradecké diecéze Jan Vokál. Byla přítomna i řada dalších biskupů a mnoho kněží. Program i mši sv. bylo možno sledovat na dvou obrazovkách. Česká televize ji přenášela v přímém přenosu. Po stránce organizační byla slavnost dobře připravena a zvládnuta. Po slavnostní mši svaté

poděkovala praneteř p. Toufara všem, kdo se zasloužili o nalezení, vyzvednutí, identifikaci ostatků a přípravu této slavnosti. Velkých ovací se dostalo vystoupení Miloše Doležala, autora knihy o životě p.Toufara. Představil též novou knihu o jeho životě s jeho kázáními s názvem „Vrátíme se do otcovské náruče“. Promluvil také postulátor procesu blahorečení p.Toufara historik p. Tomáš Petráček. Ostatky p. Josefa Toufara byly potom uloženy pod náhrobní kámen uprostřed lodi kostela, na kterém je nápis: Žijme tak, jako bychom již dnes zemřít měli. Žijme pečlivě, jako moudří a vykupujme si časem vezdejší život věčný. P. Josef Toufar 1902-1950.

V obvodu obce Číhošť se nachází geografický střed republiky. Mnoho přítomných si nenechalo ujít příležitost navštívit místo, kde je tato zajímavost připomenuta.

Naše farnost si památku tohoto vzácného kněze připomenula návštěvou divadelního pásma o jeho životě. Pod názvem „Zpráva o zázraku“ bylo uvedeno ve stylovém prostředí brněnské Káznice Cejl. Bylo to v den výročí, kdy se v naší zemi zhroutil režim, který způsobil tolik utrpení mnoha občanům, zvláště křesťanům. V této obávané věznici bylo v padesátých letech popraveno 13 odpůrců totalitního režimu. Byli zde vězněni i tři katoličtí básníci - Jan Zahradníček, Zdeněk Rotrekl a Václav Renč. Před představením jsme se zúčastnili mše svaté v kostele sv. Vavřince v Řečkovcích. V promluvě jsme slyšeli, jak máme být po vzoru starce Eleazara věrni své víře a dávat tím dobrý příklad ostatním. Místo uvedení díla o životě a utrpení faráře Toufara bylo vybráno velice příhodně. Strohá až ponurá budova káznice bez topení i toalet při sporém osvětlení a za drobného deště. Sál v zdevastované kapli bez jakýchkoli zbytků výzdoby. Sloužil za minulého režimu zcela jistě k „převýchově“ jejich nedobrovolných obyvatel. Svědčí o tom zbytek nápisu vpředu na oblouku i budovatelské malby na stěně vzadu. Celé pásmo nám uvedlo 6 herců za pomoci minima rekvizit. Děj byl velice působivý a dosvědčoval duševní sílu faráře Toufara, jeho pevnou víru a odevzdanost do Boží vůle. A to i tehdy, když byl křivě obviňován z mravnostních deliktů. Pro diváky to byl zážitek, na který nezapomenou. Poděkování patří všem, kteří se zasloužili o organizaci této akce. Byla finančně podpořena z grantu města Olešnice.

V.H.



Turistické okénko

Letošní podzim jsme my, chůzechtiví farníci, podnikli dva pěkné turistické výlety. 25. října jsme listnatými lesy nad vírskou přehradou vystoupali od přehrady přes rozhlednu Karasín ke kostelíku ve Vítochově. Obětavý místní pan kostelník nás provedl kostelem, kde povyprávěl o legendách vážících se ke kostelu, archeologických nálezích u oltáře, osvětlil nám fresky nad oltářem ze 13.století, ukázal starou kamennou křtitelnicí. Prohlídku jsme zakončili ve zvonici kostela, kde jsme si mohli poklepat na oba zvony z roku 1500, které jako zázrakem přečkaly všechna protivenstva rekvizice.

17. listopadu jsme využili volný den a v odpoledních hodinách jsme putovali pěšky z Olešnice přes Ústup lesy do Křetína. Shlédlí jsme model železnice pana jáhna Bačovského s jezdicími vláčky. I přes hrozící oblohu a déšť na spadnutí jsme vůbec nezmokli a sešli jsme se v hojném počtu. Akce se líbila nejen dětem, ale i tatínkům - zvláště při povídání o tom, jak se vytváří modely stromků, krajiny, domků a kolik času a nápadů to či ono vyžaduje. Již za tmy jsme se vydali pěšky do Vranové a busem domů. A na závěr: ať bude sníh či ne, další výlety budou následovat.

J. Nechuta

Jakub Jan Ryba 1765 - 1815

V letošním roce jsme si připomínali 200. výročí Jakuba Jana Ryby. Narodil se v říjnu 1765 a před dvěma sty roků ukončil svůj život v Rožmitále pod Třemšínem. Byl synem chudého venkovského kantora v Přešticích, později se velká rodina přestěhovala do Nepomuku. Na přímluvu strýce P. Vaníčka odešel studovat na piaristické gymnázium do Prahy. Tíživá rodinná situace mu nedovolila po skončení gymnázia dále studovat, proto se stal učitelským pomocníkem v Mníšku pod Brdy, od roku 1788 učitelem v Rožmitále. Tam založil početnou rodinu. Kromě práce učitele byl varhaníkem a ředitelem kúru a vykonával jiné drobné funkce. Rodina trpěla neustálou nouzí. Hudba mu byla spolu s četbou velkou útěchou. Jeho děti byly nadané, jeden z jeho synů se stal známým očním lékařem. Přesto neunesl existenční tíseň, strádání a šikanování od nadřízených.

Složil na 1500 skladeb jak světských, tak duchovních. Nejznámější je jeho vánoční mše "Hej mistře!", která se v Olešnici zpívala již dávno před válkou. O letošních Vánocích můžete v našem kostele slyšet Druhou půlnoční vánoční mši a pastorelu Spi nevíňátko. Ve farním archivu je ještě další Rybova mše a jiné skladby.

Je jen škoda, že se mnoha farníkům s pěkným hlasem nechce obětovat čas, svoje hřivny zakopávají a pro liché výmluvy se do chrámového zpěvu nezapojí.

J.B.

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince byli pokřtěni :



*dne 23.8.2015 Linda Zunková, nar. 25.5.2015 v Boskovicích
dne 5.9.2015 Max Hamerský, nar. 16.6.2015 v Boskovicích
dne 4.10.2015 Adéla Báčová, nar. 11.7.2015 v Boskovicích
dne 10.10.2015 Rostislav Šikýř, nar. 16.4.2014 v Praze
dne 1.11.2015 Jan Sedlák, nar. 17.10.2014 v Boskovicích
dne 1.11.2015 Viktorie Pešová, nar. 15.12.2014 v Boskovicích
dne 7.11.2015 Martin Novotný, nar. 2.5.2014 v Boskovicích
dne 8.11.2015 Matouš Neumann, nar. 13.9.2015 v Brně*

Do stavu manželského vstoupili

dne 5.9.2015 Martina Doležalová a Jan Tichý



Na poslední cestě jsme vyprovodili :



*dne 14.8.2015 paní Terézii Žáčkovou, nar. 25.6.1943
dne 15.8.2015 pana Jaroslava Faustku, nar. 7.2.1936
dne 14.11.2015 paní Anna Havlovou, nar. 17.9.1927
dne 7.12.2015 pana Františka Stejskala, nar. 4.12.1936*



"Milí čtenáři,

s radostí ze společné cesty vám přejeme pokoj plynoucí z přítomnosti Boha mezi lidmi, kterou zvláštním způsobem slavíme o Vánocích. Ať vás setkání s narozeným Kristem naplní důvěrou do všech neznámých cest v roce 2016."

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.

Foto: Stanislav Knotek, Jaroslav Vojta, Pavel Lazárek, Josef Kánský